

มกราคม 2556

มูลนิธิสถาบันอนาคตไทยศึกษา
**THAILAND FUTURE
FOUNDATION**

Engage • Analyze • Inform

Thailand Future Foundation **Business Roundtable**

หลากรูมมองจากภาคเอกชน

ต่อการพัฒนาประเทศไทยนับจากปี 2556

Table of Content

Introduction

บทนำ	2
------------	----------

Roundtable Participants

รายนามผู้ร่วมสนทนา	3
--------------------------	----------

Roundtable Summary

สรุปสาระสำคัญจากการสนทนา	4
--------------------------------	----------

Agenda Breakdown

1. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	6
BOX: พร้อมรับ AEC ก้าวขึ้นเป็นพี่ใหญ่ใน “อาเซียนอินโดจีน”	9
2. ความสามารถในการแข่งขัน	11
BOX: การพัฒนาคน พัฒนางานวิจัยต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน	13
3. เศรษฐกิจชุมชน	15
4. ยุทธศาสตร์ประเทศไทย	17
BOX: เราต้องมีแผนยุทธศาสตร์การพัฒนามีความชัดเจน	19

Special Article

20

เรื่อง : การรวมตัวอย่างเข้มแข็งของภาคเอกชน จะทำให้ประเทศสามารถ
ก้าวไปข้างหน้าได้อย่างมีพลัง

โดย : ศาสตราจารย์ชาน ดร. สมคิด จาตุศรีพิทักษ์.

Introduction

เมื่อเดือนที่ผ่านมา สถาบันอนาคตไทยศึกษาได้จัดงาน TFF Business Roundtable ซึ่งได้รับเกียรติจากผู้นำภาคเอกชนระดับคีย์แมนของประเทศไทยในหลากหลายสาขาธุรกิจ ไม่ว่าจะเป็นสาขาการเงิน ค้าปลีก อาหาร และเครื่องดื่ม สินค้าอุปโภคและบริโภค ประกันภัย และโทรคมนาคม มาสนทนาร่วมกันเกี่ยวกับ “มุมมองของภาคเอกชนที่มีต่อการพัฒนาประเทศไทยนับจากปี 2556 เป็นต้นไป” ว่าต้องการเห็นสิ่งใดที่จะขับเคลื่อนและผลักดันให้ประเทศไทยก้าวสู่ความเป็น “ผู้นำ” และ “ได้เปรียบในเชิงแข่งขัน” มากกว่าประเทศอื่น

สำหรับ TFF Business Roundtable เป็นวงสนทนาแบบกลุ่มเล็กที่เน้นการพูดคุยแบบตรงไปตรงมา โดยผู้ร่วมสนทนาสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ ซึ่งทำให้การสรุปความคิดเห็นเป็นไปได้เร็วและตรงประเด็นมากกว่า ทั้งนี้ สถาบันฯ เห็นว่าเนื้อหาที่ได้จาก TFF Business Roundtable น่าจะเป็นที่สนใจและเป็นประโยชน์ต่อสาธารณชนในวงกว้าง และนี่คือที่มาของรายงาน TFF Business Roundtable ฉบับนี้

หนึ่ง นอกจากสรุปหลากหลายมุมมองของภาคเอกชนแล้ว ในรายงานฉบับนี้ยังมีบทความพิเศษที่เขียนโดย ศาสตราจารย์ชาน ดร. สมคิด จาตุศรีพิทักษ์ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าในยามนี้ที่บ้านเมืองตกอยู่ในวังวนของความขัดแย้ง จนภาครัฐยากที่จะขับเคลื่อนได้อย่างเต็มพลัง และภาคประชาชนยังอ่อนแอและยากจน ภาคเอกชนคือความหวังสำคัญที่จะช่วยผลักดันให้ประเทศสามารถพัฒนาและก้าวไปข้างหน้าได้ เพราะเพียงพร้อมทั้งทรัพยากรและความสามารถ

เป็นมุมมองและความคิดดีๆ ที่สถาบันฯ ต้องการถ่ายทอดเพื่อเป็นองค์ความรู้ที่เป็นรูปธรรมให้แก่สาธารณชนได้ทราบอย่างต่อเนื่อง

Roundtable Participants

คุณกฤษฎา ลำซำ

รองกรรมการผู้จัดการอาวุโส
ธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน)

คุณชาติศิริ โสภณพนิช

กรรมการผู้จัดการใหญ่
ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน)

คุณฐาปน สิริวัฒนภักดี

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่
บริษัท ไทยเบฟเวอเรจ จำกัด (มหาชน)

คุณทศ จิราธิวัฒน์

ประธานเจ้าหน้าที่บริหารและกรรมการ
ผู้จัดการใหญ่
บริษัท เซ็นทรัลรีเทล คอร์ปอเรชั่น จำกัด

คุณธีรพงศ์ จันศิริ

ประธานกรรมการบริหาร
บริษัท ไทยยูเนียน โพรเซส โปรดัคส์
จำกัด (มหาชน)

คุณบุญยสิทธิ์ โชควัฒนา

ประธานเครือสหพัฒน์

คุณศุภชัย เจียรนวนนท์

กรรมการผู้จัดการใหญ่และประธาน
คณะผู้บริหาร
บริษัท ทู คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)

คุณสวระ ลำซำ

กรรมการผู้จัดการ
บริษัท เมืองไทยประกันชีวิต จำกัด

คุณอิสระ ว่องกุศลกิจ

ประธานกรรมการ
บริษัท น้ำตาลมิตรผล จำกัด

ศาสตราจารย์ชาน

ดร. สมคิด จาตุศรีพิทักษ์

ประธานคณะกรรมการ
สถาบันอนาคตไทยศึกษา

ดร. อุตตม สาวนายน

กรรมการผู้จัดการ
บริษัท ไทยพรอสเพอริตี้ส์ แอ็ดไวเซอร์
จำกัด

ดร. เศรษฐวุฒิ สุทธิวาทนฤพวุฒิ

ประธานกรรมการบริหาร
สถาบันอนาคตไทยศึกษา

Roundtable Summary

จากวงสนทนา **TFF Business Roundtable** ซึ่งรวมกลุ่มผู้นำจากภาคธุรกิจที่หลากหลายสาขา ไม่ว่าจะเป็นสาขาการเงิน ค้าปลีก อาหารและเครื่องดื่ม อุตสาหกรรมบริการ ประกันภัย และโทรคมนาคม ได้สะท้อนให้เห็นถึงมุมมองความคิดของภาคเอกชนที่มีต่อการพัฒนาประเทศไทยนับจากปี 2556 ว่าต้องการเห็นสิ่งใดที่จะขับเคลื่อนและผลักดันให้ประเทศไทยก้าวสู่ความเป็น “ผู้นำ” และ “ได้เปรียบ” กว่าประเทศอื่น โดยสามารถสรุปมุมมองและความคิดที่ชัดเจนและสำคัญจากวงสนทนาได้ 4 เรื่องด้วยกัน ได้แก่

1. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC)
2. ความสามารถในการแข่งขัน
3. เศรษฐกิจชุมชน
4. ยุทธศาสตร์ประเทศไทย

..... **AEC กำลังจะเกิดขึ้นในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า** ไทยควรฉวยโอกาสนี้ก้าวขึ้นเป็นผู้นำอาเซียนโดยเฉพาะแถบอินโดจีน ควรพัฒนาห่วงโซ่อุปทานระดับภูมิภาค (Regional Supply Chain) เพราะเราไม่สามารถมอง Supply chain แบบจำกัดเพียงประเทศเดียวได้อีกต่อไป ควรสร้างเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดนเพื่อใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่ได้เปรียบของประเทศเพื่อนบ้านผนวกรวมกับความเชี่ยวชาญของไทย

..... **เราต้องเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันเสียก่อน** โดยมุ่งเน้นการพัฒนาคน พัฒนางานวิจัย ผลิตภัณฑ์และผลิตรายที่ตรงกับความต้องการของตลาด และต้องเชื่อมโยงความร่วมมือระหว่างภาคเอกชนและสถาบันการศึกษา

.... **และกระจายการพัฒนาสู่ระดับรากหญ้า** ความสามารถในการแข่งขันต้องเริ่มต้นจากระดับฐานราก ที่ผ่านมา การพัฒนายังไม่กระจายไปอย่างทั่วถึง ต้องหันมาให้ความสำคัญกับเศรษฐกิจชุมชน ส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน เพื่อยกระดับไปเป็นคลัสเตอร์ระดับภูมิภาค (Regional Cluster)

... **แต่ทุกสิ่งทุกอย่างที่กล่าวมาจะไม่เกิดขึ้น หากภาครัฐไม่มียุทธศาสตร์ของประเทศที่ชัดเจน** เพื่อเป็นหางเสือของการพัฒนา โดยกลยุทธ์ระยะยาวจะต้องมีแผนปฏิบัติงาน (Action Plans) ที่รองรับและนำไปปฏิบัติได้จริง พร้อมทั้งมีตัวชี้วัดที่วัดความสำเร็จของแผนได้อย่างชัดเจน

1

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

พร้อมรับ AEC

ก้าวขึ้นเป็นพี่ใหญ่ใน “อาเซียนอินโดจีน”

- AEC กำลังจะมาถึงในไม่กี่ปีข้างหน้า ไทยควรฉวยโอกาสนี้ก้าวขึ้นเป็น “ผู้นำของภูมิภาค” อย่างน้อยก็ในแถบอินโดจีน ซึ่งประกอบไปด้วยกัมพูชา ลาว พม่า และเวียดนาม (CLMV) และประเทศไทยควรใช้ความได้เปรียบเชิงภูมิศาสตร์เพื่อเป็นศูนย์กลางการลงทุนในภูมิภาคนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับนักลงทุนญี่ปุ่น เนื่องจากญี่ปุ่นกำลังต้องการย้ายฐานการผลิต ในขณะที่จีนเองก็มีความต้องการที่จะขยายตลาดในภูมิภาคนี้ ประเทศไทยควรจะเล่นบทบาท “ตัวกลาง” เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับนักลงทุนที่ต้องการมาลงทุนในภูมิภาคนี้ให้ผ่านและหยุดที่ประเทศของเราก่อน หรือใช้วิธีดึงดูดให้นักลงทุนใช้ประเทศไทยเป็นที่ตั้งของสำนักงานใหญ่ระดับภูมิภาคก็ได้

คุณชาติศิริ โสภณพนิช

“ญี่ปุ่นกำลังต้องการย้ายฐานการผลิตใหม่ เพราะขาดแคลนทั้งแรงงานและมีปัญหาเรื่องไฟฟ้า นอกจากนี้ นักลงทุนญี่ปุ่นรายใหม่ๆ ก็จะเน้นการทำ R&D มากขึ้น ส่วนจีนต้องการมีอิทธิพลเพิ่มขึ้นในภูมิภาคนี้ และต้องการหาทางออกอื่นๆ เพื่อกระจายสินค้า เนื่องจากการส่งออกไปอเมริกาจะไม่สะดวกเหมือนเดิม ประเทศเหล่านี้มีวัตถุประสงค์ในการลงทุนไม่เหมือนกัน และต้องการสร้างความสัมพันธ์กับประเทศไทย เพราะเราที่ตั้งเรามีความสำคัญ ยังไงก็ต้องทำให้เมืองไทยเป็นศูนย์กลางให้ได้”

- สำหรับนักลงทุนไทยเองก็ควรใช้ประโยชน์จาก AEC เพื่อให้การลงทุนในประเทศอาเซียนเป็นไปได้อย่างเสรีมากขึ้น เพื่อแสวงหาแหล่งลงทุนใหม่และใช้ทรัพยากรที่ได้เปรียบของแต่ละประเทศในภูมิภาค รวมไปถึงการพัฒนาเพื่อให้เกิดห่วงโซ่อุปทานระดับภูมิภาค (**Regional Supply Chain**) ภายในอาเซียน เพราะเราจะมอง Supply Chain เพียงเฉพาะประเทศเดียวไม่ได้อีกต่อไป ที่สำคัญคือการนำเงินไปลงทุนในต่างประเทศนั้นควรได้รับการส่งเสริมหรืออย่างน้อยก็ต้องไม่มีกฏระเบียบของรัฐที่ไม่จำเป็นมาเป็นอุปสรรค
- นอกจากนี้ **การสร้างเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน (Economic Zone)** จะช่วยตอบโจทย์ในระยะกลาง ในกรณีที่นักลงทุนทั้งไทย และต่างชาติอาจจะยังไม่มั่นใจที่จะไปลงทุนในประเทศเพื่อนบ้านอย่าง CLMV เพราะยังมีความกังวลเรื่องโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภค รวมไปถึงกฏระเบียบ ข้อบังคับต่างๆ การจัดเขตเศรษฐกิจพิเศษที่ชายแดนน่าจะเป็นทางออกที่สามารถรวมเอาข้อได้เปรียบเรื่องโครงสร้างพื้นฐาน ทั้งด้านสาธารณูปโภค และกฎหมายของไทย และแรงงานของประเทศเพื่อนบ้านไว้ด้วยกัน

คุณทศ จิราธิวัฒน์

“ผมว่าเรื่อง AEC ก็น่าสนใจ มันคิดว่าอาเซียนน่าจะแบ่งเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกคือ อินโดนีเซีย สิงคโปร์ มาเลเซีย และฟิลิปปินส์ อีกส่วนก็คือ ไทย พม่า ลาว เวียดนาม และกัมพูชา ซึ่งคนก็กำลังจับตาประเทศไทยอยู่ ผมว่าถ้ารัฐบาลและภาคอุตสาหกรรมคิดพัฒนาให้ทั้ง 5 ประเทศเสมือนเป็นหนึ่งประเทศ มันมีคุณค่ามหาศาล แล้วประเทศไทยก็จะเป็นศูนย์กลางได้อย่างแน่นอน ผลประโยชน์ก็จะไหลเข้าประเทศไทยอย่างมาก เพราะเราก้าวล้ำกว่าประเทศที่เหลือในทุกด้าน ทั้งด้าน Know-how และด้านของคน แต่ถ้าเราเริ่มช้าไปอีก 10 ปี ประเทศเหล่านี้ก็อาจจะตามเราทันก็ได้”

ในแง่การผลิต ทุกคนเป็นห่วงเรื่องค่าแรง เพราะว่าค่าแรงเมืองไทยมีแต่จะสูงขึ้น ส่วนค่าแรงพม่ามันยังถูกและมีแรงงานอยู่เยอะ เราควรจะสร้าง economic zone ร่วมกันระหว่างพม่ากับไทย คนอยากไปลงทุนในพม่าแต่ยังไม่มั่นใจ เพราะไม่มีอะไรพร้อม ไม่มีไฟ ไม่มีถนน ในขณะที่ฐานการผลิต (industrial base) ของไทยดีที่สุด เรามีทุกอย่าง แต่ขาดแรงงาน เรามาทำเป็น economic zone (Border zone) แล้วแบ่งผลประโยชน์ให้กัน ของจะส่งไปทางไหนก็ได้ ทางพม่าก็ได้ ทางไทยก็ได้”

- อย่างไรก็ตาม การที่จะสามารถเชื่อมโยงกับภูมิภาคอาเซียนและใช้ประโยชน์จากสิ่งนี้ได้
อย่างเต็มที่ เราต้องพัฒนาเครือข่ายการคมนาคมและโครงสร้างพื้นฐานให้เชื่อมต่อกัน
หมด ทั้งในแง่การใช้เป็นเส้นทางสัญจรสำหรับผู้คน และเพื่อลดต้นทุนการขนส่งและ
กระจายสินค้า รวมทั้งพัฒนาระบบโลจิสติกส์ที่มีประสิทธิภาพ

คุณฐาปน สิริวัฒนภักดี

“ปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญก็คือเรื่องระบบโครงสร้างพื้นฐาน

(infrastructure) ถ้าจะพูดให้ชัดคือ ที่ทำอยู่แล้วมันก็มี แต่ต้องทำให้เกิดประสิทธิภาพ และชัดเจน กรุงเทพฯ มีโอกาส และมีศักยภาพ ที่จะเป็น national hub ได้ มีความเป็นศูนย์กลาง ... ถ้าเราต้องการจะเป็นเมืองหลวงที่ดีที่สุด (best major city) กรุงเทพฯมีความได้เปรียบอะไรหลายอย่างที่สิงคโปร์ไม่มี สามารถจะดึงดูดความสนใจและโอกาสให้กลับเข้ามา”

คุณศุภชัย เจียรวนนท์

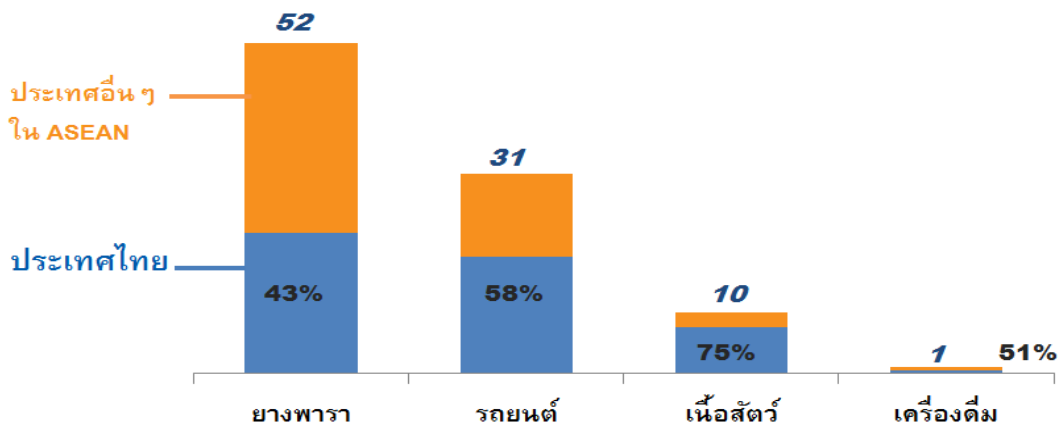
“ผมเห็นด้วยเลยครับกับการที่ประเทศไทยจะเป็นฮับ หรือเป็นศูนย์กลางของ AEC แต่ขอเสริมในเรื่องของ R&D เรื่องของการศึกษา เพราะถ้าไทยเราเป็นฮับได้อย่างที่ว่า เราจะสามารถดึงดูดคนเก่ง (talent) ทั่วทั้งภูมิภาคมาเมืองไทย อันนี้ก็จะเป็นส่วนช่วยในการพัฒนาประเทศได้มาก”

BOX : พร้อมรับ AEC ก้าวขึ้นเป็นพี่ใหญ่ใน “อาเซียนอินโดจีน”

ประเทศไทยเป็นผู้นำด้านการส่งออกสินค้าอุปโภคบริโภคหลักของอาเซียน ประกอบกับการขยายตัวของประชากรในเขตเมืองที่เติบโตอย่างรวดเร็ว จะทำให้ไทยสามารถขยายตลาดส่งออกไปยังตลาดในเอเชียที่ยังมีศักยภาพ เพื่อหลีกเลี่ยงกระทบจากการที่ตลาดยุโรปและอเมริกาซบเซา

มูลค่าการส่งออกรวมของประเทศใน ASEAN

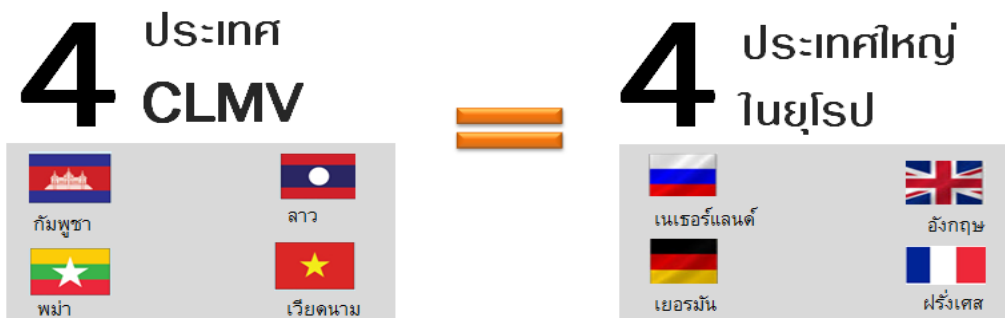
หน่วย: พันล้านดอลลาร์สหรัฐ

Source: International Trade Center (ITC), TFF Analysis

CLMV เป็นตลาดส่งออกที่สำคัญของไทยไม่แพ้ตลาดในประเทศพัฒนาแล้ว มูลค่าการส่งออกรวมของไทยที่ส่งไปยังประเทศ CLMV ระหว่างปี 2009-2011 นั้นมากถึง 3.7 หมื่นล้านดอลลาร์สหรัฐ และมีขนาดเท่ากับมูลค่าการส่งออกไปยัง 4 ประเทศใหญ่ในยุโรปรวมกันและมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกปี เนื่องจากสิทธิประโยชน์ด้านภาษีตามข้อตกลงด้านการค้าที่ประเทศ CLMV จะทยอยปรับลดภาษีนำเข้าลงเรื่อยๆ

มูลค่าส่งออกสินค้าจากไทยไปยังประเทศต่างๆ ในปี 2009-2011

Source: International Trade Center (ITC), TFF Analysis

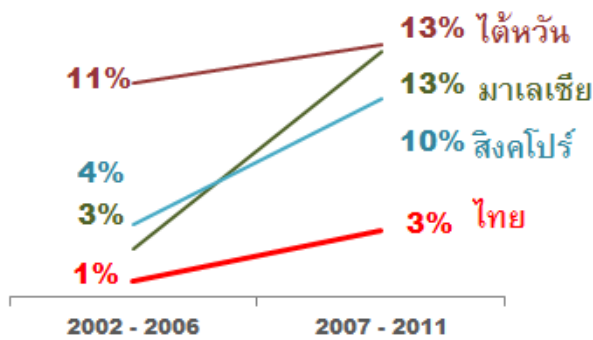
BOX : พร้อมรับ AEC ก้าวขึ้นเป็นพี่ใหญ่ใน “อาเซียนอินโดจีน”

นอกจากนี้ CLMV ยังเป็นฐานการลงทุนที่สำคัญที่จะมีศักยภาพมากในอนาคต เราควรใช้โอกาสและช่องทางที่เปิดกว้างจาก AEC และต้องเริ่มต้นจากวันนี้ก่อนที่จะสายเกินไป เมื่อช่วงปี 2002-2008 ไทยเคยมีสัดส่วนเงินลงทุนในประเทศเวียดนามต่างๆ กับมาเลเซีย แต่ในปัจจุบัน มาเลเซียมีสัดส่วนการลงทุนในเวียดนามมากกว่าไทยกว่า 4 เท่าตัว

...ทำไมการลงทุนในต่างประเทศจึงเป็นเรื่องจำเป็นเร่งด่วน?

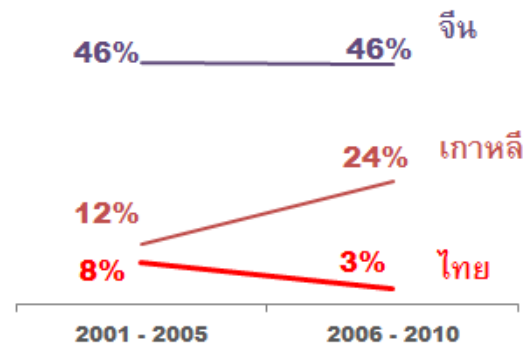
หน่วย: ร้อยละของ FDI ทั้งหมดในประเทศปลายทาง

FDI ที่ไปยังเวียดนาม

Source: Vietnam General Statistical Office

FDI ที่ไปยังกัมพูชา

Source: Cambodia Investment Board; Ministry of Economic and Finance

2

ความสามารถในการแข่งขัน

พัฒนาแรงงาน พัฒนางานวิจัย

เสริมสร้างความสามารถในการแข่งขัน

- การเตรียมความพร้อมด้านทรัพยากรมนุษย์หรือบุคลากร ควรสอดคล้องกับความต้องการของภาคเอกชนและเป็นการเตรียมตัวรับมือกับ AEC เช่น เน้นการผลิตแรงงานสายวิชาชีพมากขึ้น และต้องพัฒนาทักษะแรงงานให้เพิ่มขึ้นเพื่อหนีจากการผลิตที่ใช้แรงงานราคาถูกไปเป็นการผลิตที่ใช้เทคโนโลยีที่ซับซ้อนมากขึ้น นอกจากนี้ เรายังควรผลิตบุคลากรที่มีความรู้เรื่องของประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ส่งเสริมให้แรงงานไปศึกษาหรือแลกเปลี่ยนการทำงานในประเทศแถบอาเซียน เพื่อให้เข้าใจวัฒนธรรมและพฤติกรรมการบริโภคของประเทศที่จะมีศักยภาพในการลงทุนในอนาคต ที่ผ่านมามีภาคเอกชนเองก็ได้ริเริ่มในการแก้ปัญหาเรื่องแรงงานและพัฒนาทักษะแรงงานด้วยตัวเอง ไม่ได้รอให้กลไกรัฐทำงานอยู่ฝ่ายเดียว เช่น มีการจัดตั้งศูนย์ฝึกอบรม และจัดตั้งมหาวิทยาลัยบริษัท (Corporate University)

คุณธีรพงศ์ จันศิริ

“ผมคิดว่าเรื่องจำเป็นที่ภาครัฐควรให้ความสำคัญ คือเรื่องของทุนมนุษย์ (People capital หรือ Human capital) สิ่งที่เอกชนแตกต่างจากภาครัฐก็คือ ความเสี่ยง กำไรขาดทุน และความยืดหยุ่น เพราะฉะนั้นเมื่อเอกชนมีความเสี่ยงที่ค่อนข้างสูง การขับเคลื่อนเพื่อพัฒนาบุคลากรจะเป็นไปได้ค่อนข้างช้า เรื่องของคนเป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลานานในการบริหารจัดการ แต่เป็นเรื่องที่สำคัญจริงๆ”

- สำหรับมหาวิทยาลัย ซึ่งนอกจากจะต้องทำหน้าที่ในการผลิตบุคลากรแล้ว ยังควรผลิตงานวิจัยที่สอดคล้องกับความต้องการของภาคธุรกิจ และสามารถใช้งานได้เชิงพาณิชย์ สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นหากมีความร่วมมือที่มากขึ้นระหว่างมหาวิทยาลัยและบริษัทเอกชน

คุณทศ จิราธิวัฒน์

“ผมอยากให้ทำอะไรที่เป็นรูปธรรม อย่างเช่นเรื่องส่งคนไทยแลกเปลี่ยนเพื่อไปเรียนที่พม่าหรือเวียดนาม ตอนนี้คนพม่าและเวียดนามพูดภาษาไทยได้มากกว่าคนไทยพูดภาษาของพวกเขา ในขณะที่เราพูดภาษาเค้าไม่ได้ ตรงนี้เป็นจุดอ่อนของเรา ถ้าเรามีคนกลุ่มหนึ่งซึ่งรู้จักภาษาพม่าหรือภาษาเวียดนาม มันก็จะเป็นประโยชน์กับเราทุกคน ดังนั้น อยากให้มีการวางแผนเรื่องแลกเปลี่ยนนักเรียนและส่งไปอยู่ประเทศนั้นจริงๆ เพื่อให้เข้าใจพฤติกรรม และวัฒนธรรมของประเทศเหล่านั้น”

คุณสาระ ลำซำ

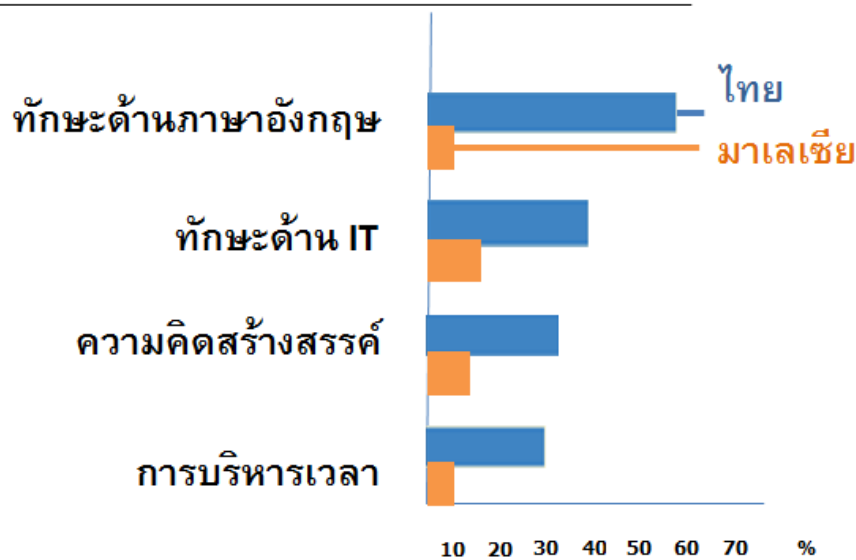
“สิงคโปร์กับมาเลเซียมีการเตรียมความพร้อมไปแล้วในหลายๆ เรื่อง โดยเฉพาะความพร้อมในเรื่องของคน สิ่งที่เราต้องคำนึงถึงอีกเรื่องก็คือเรื่องคุณภาพของคนที่เรายังสู้เค้าไม่ได้ ตัวอย่างง่ายๆ ที่เห็นได้ชัดเจนก็คือเรื่องของคน”

BOX : การพัฒนาคน พัฒนางานวิจัยต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน

กลุ่มแรงงานไทยในสายวิชาชีพและแรงงานที่มีทักษะ ยังขาดแคลนทักษะที่สำคัญ เมื่อเทียบกับแรงงานจากประเทศที่ใกล้เคียงกับเราอย่างมาเลเซีย โดยทักษะที่แรงงานไทยยังขาดอยู่ เช่น ทักษะด้านภาษา ทักษะด้าน IT และความคิดสร้างสรรค์ ถ้าหากเราต้องการจะยกระดับกระบวนการผลิต ไปสู่การผลิตใช้เทคโนโลยีขั้นสูงมากขึ้น เราก็ต้องการแรงงานที่มีทักษะเพิ่มขึ้นด้วย ซึ่งการที่จะพัฒนาทักษะที่ยังขาดแคลนให้กับแรงงานเหล่านี้ ต้องอาศัยความร่วมมือของสถาบันการศึกษา ศูนย์ฝึกอบรมแรงงานของรัฐ รวมทั้งภาคเอกชนหรือนายจ้างเองที่ต้องตระหนักถึงความจำเป็นของการพัฒนาทักษะแรงงาน

แรงงานไทยยังขาดแคลนทักษะที่สำคัญเมื่อเทียบกับประเทศเพื่อนบ้าน

% ของนายจ้างที่คิดว่าแรงงานมีทักษะ/สายวิชาชีพยังขาดแคลนทักษะเหล่านี้

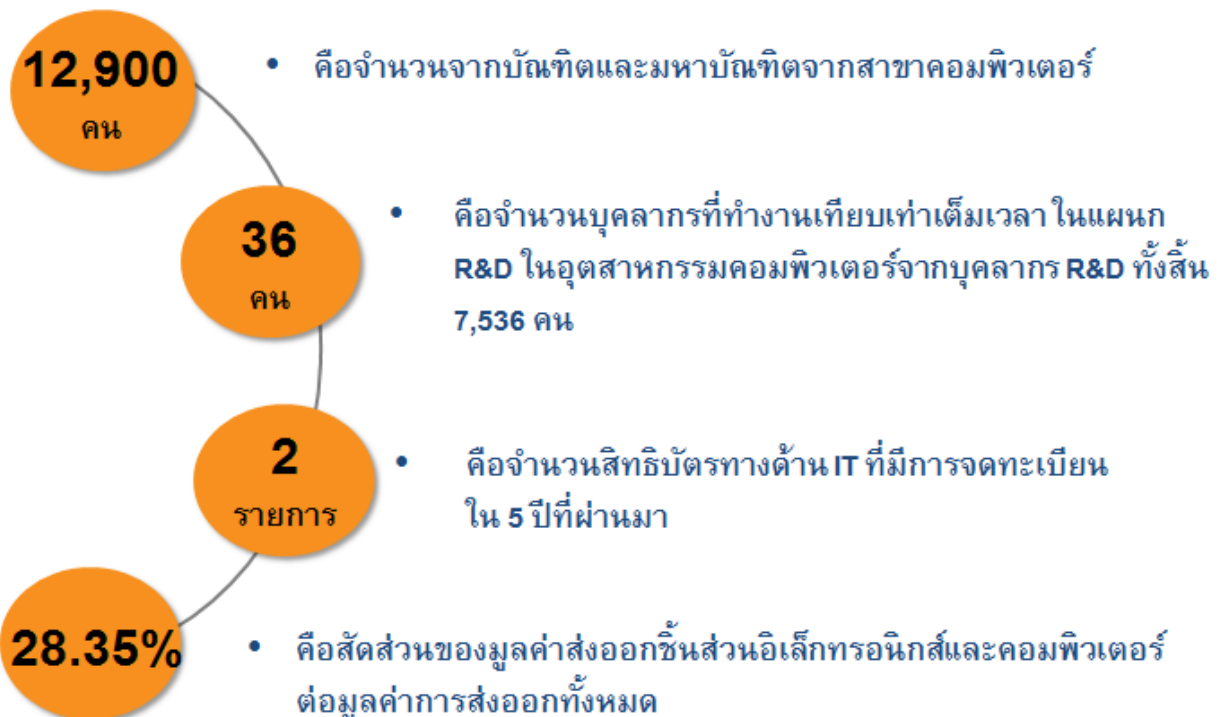
Source: World Bank (2012), "Putting Higher Education to Work," Washington DC.

BOX : การพัฒนาคน พัฒนางานวิจัยต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน

นอกจากการพัฒนาบุคลากรแล้ว เรายังต้องการงานวิจัยที่ตอบสนองความต้องการของตลาด ตัวอย่างที่เห็นได้ชัด คืออุตสาหกรรมคอมพิวเตอร์และอิเล็กทรอนิกส์ที่เป็นสินค้าส่งออกหลักของไทย (คิดเป็น 28.35% ของมูลค่าส่งออกโดยรวม) โดยมหาวิทยาลัยสามารถผลิตบัณฑิตในสาขานี้ในสัดส่วนที่สูงเมื่อเทียบกับสาขาอื่น ๆ แต่กลับมีการจ้างบุคลากรด้านการวิจัยในสาขานี้มีเพียง 36 คน ในขณะเดียวกันก็สามารถผลิตงานวิจัยในสาขานี้ออกมาน้อย คือมีการจดสิทธิบัตรทางด้าน IT เพียง 2 รายการใน 5 ปีที่ผ่านมา

เราต้องผลิตงานวิจัยที่ตลาดต้องการ...

ด้าน IT - เรามีนักเรียนและอาจารย์มาก แต่งานวิจัยและผลิตภัณฑ์น้อย

Source: สวทศ., Reuters' Web of Knowledge, ITC, TFF Analysis

3

เศรษฐกิจชุมชน

สร้างชุมชนเข้มแข็ง

ยกระดับเศรษฐกิจชุมชน

- การพัฒนาที่จะเกิดขึ้นควรมีการกระจายกันอย่างทั่วถึง เราพบว่า Urbanization rate (สัดส่วนของประชากรที่อาศัยในเมือง) ของไทยไม่ค่อยโตและค่อนข้างต่ำมากเมื่อเทียบกับประเทศเพื่อนบ้าน นี่เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้อุปสงค์ภายในประเทศของไทยไม่ค่อยโตเท่าที่ควร ดังนั้นการสร้างเศรษฐกิจชุมชนเพื่อให้ชนบทได้เติบโตเป็นเมืองที่แข็งแรงจะเป็นฟันเฟืองสำคัญในการสร้างอุปสงค์ภายในประเทศ ทำให้เกิดการกระจายรายได้ และลดความเหลื่อมล้ำ หากภาครัฐต้องการกระตุ้นการบริโภค ก็ต้องวางนโยบายที่มุ่งสร้างอำนาจซื้อให้ประชาชนอย่างถาวร โดยการพัฒนามีชุมชนเป็นศูนย์กลาง

คุณอิสระ ว่องกุศลกิจ

“ผมอยากเห็นเรื่องเศรษฐกิจชุมชน ซึ่งตอนนี่คงต้องขับเคลื่อนโดยภาคเอกชน ตัวอย่างที่ทำมาคือ โครงการ 1 ไร่ 1 แสนซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นที่เราเข้าไปดูแลชุมชน เรามี know-how ที่จะช่วยพัฒนาคุณภาพของสินค้า ดูแลไม่ให้ขาดทุน ให้มีกำไรอยู่ได้ และก็รับซื้อด้วย จุดสำคัญที่สุดคือต้องหาตลาดเพื่อขายสินค้า ซึ่งเอกชนที่มีช่องทางกระจายสินค้า หรือธนาคารก็เข้ามาเสริมเพื่อขับเคลื่อนร่วมกันไปได้เลย”

- ในขณะเดียวกัน ภาคเอกชนและมหาวิทยาลัยก็สามารถมีส่วนร่วมเป็นตัวขับเคลื่อนในการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน เพราะทั้งสองภาคีต่างก็เป็นแหล่งความรู้ ไม่ว่าจะเป็น knowhow และ knowledge ที่จะช่วยสร้างศักยภาพให้กับชุมชนในการประกอบธุรกิจ มหาวิทยาลัย โดยเฉพาะในภูมิภาคมีศักยภาพที่จะช่วยส่งเสริมให้เกิด **Cluster ในท้องถิ่น (Regional Cluster)** หากมีการพัฒนางานวิจัยจากผลผลิตในท้องถิ่นร่วมกัน โดยความร่วมมือนี้หากสามารถสร้างเป็นชุมชนตัวอย่าง ก็จะเป็นต้นแบบจำลองสำหรับการพัฒนาชุมชนในท้องถิ่นอื่นๆ ต่อไป

คุณทศ จิราธิวัฒน์

“ผมอยากเห็นเรื่องของการพัฒนาชุมชนให้แข็งแรงและมีรายได้ที่ดีกว่านี้ อยากยกตัวอย่างของประเทศอิตาลี ฝรั่งเศส หรือเยอรมัน ซึ่งมีโมเดลทางเศรษฐกิจที่เหมือนกันคือ มีเมืองใหญ่ๆ จำนวนน้อย แต่ความมั่งคั่งกลับกระจายไปทั่วประเทศ โดยเฉพาะอิตาลีที่ดูเหมือนเศรษฐกิจจะแย่ แต่ SME กลับมีความแข็งแรงและก็รวยมาก ผมอยากเห็นการสร้างชุมชนตัวอย่างแบบพอเพียงที่มีพร้อมทั้งในเรื่องของคุณภาพการศึกษา สาธารณูปโภค ชีวิต และการสื่อสารที่ครบถ้วนสมบูรณ์ในชุมชนเอง แต่ก็ยังคิดว่าจะทำอย่างไรให้เห็นเป็นรูปธรรมได้ เพราะถ้าชุมชนแข็งแรง ประเทศไทยเราก็จะแข็งแรงไปด้วย”

คุณฐาปน สิริวัฒนภักดี

“ผมว่าทุกๆ ครั้งที่เรามองภาพรวม เราอดคิดไม่ได้ว่าต้องคำนึงถึงเรื่องของ SME ให้มีรากฐานที่แข็งแรงด้วย ถึงจะทำให้ประเทศเข้มแข็งได้ สมมติว่าในอนาคต 5-10 ปีข้างหน้า เราช่วยกันส่งเสริมเรื่องแนวทางเศรษฐกิจชุมชนเกี่ยวกับเรื่อง SME อย่างจริงจัง มันน่าจะเป็นไปได้ ผมว่าตอนนี้ เรื่องของเศรษฐกิจชุมชนนี้แทบจะหายไปเลย เราไม่เคยรวมตัวกันในภาคเอกชนเพื่อคุยกันอย่างจริงจังเลย”

4

ยุทธศาสตร์ประเทศไทย

ภาครัฐวางกลยุทธ์ประเทศที่ชัดเจน เพื่อเป็นหางเสือของการพัฒนา

- สิ่งผู้นำภาคเอกชนต้องการเห็นจากภาครัฐ คือยุทธศาสตร์ของประเทศที่เป็นแกนหลักที่ชัดเจนกว่านี้ เพื่อบอกทิศทางซึ่งจะเดินร่วมกันไปในอนาคต โดยต้องมีเป้าหมายที่เป็นรูปธรรมว่าประเทศไทยจะมีหน้าตาเป็นอย่างไรในอีก 5 ปีข้างหน้า
- เพราะถ้าหากประเทศมีเป้าหมายที่ชัดเจนและทุกภาคส่วนเห็นร่วมกัน การพัฒนาประเทศก็จะมีทิศทางที่ชัดเจน เช่น หากภาครัฐต้องการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคเอกชน ภาคเศรษฐกิจหรือธุรกิจใดบ้างที่ควรให้ความสำคัญ ภาคเศรษฐกิจหรือธุรกิจใดที่เรามีความได้เปรียบ แข่งขันได้ และจะมีแผนการอย่างไรให้ภาคเศรษฐกิจหรือธุรกิจนั้นเติบโตได้อย่างยั่งยืน รวมถึงเรื่องอื่นๆ ที่จะเป็นส่วนช่วยสนับสนุน อาทิเช่น เรื่องแรงงาน การศึกษา เอสเอ็มอี หรือธุรกิจชุมชน ซึ่งต้องสอดคล้องกับภาพใหญ่ที่เป็นยุทธศาสตร์หลักของประเทศ
- ที่ผ่านมการทำงานของภาคส่วนต่างๆ ยังมีความแยกส่วน โดยที่ภาครัฐและเอกชนก็ต่างคนต่างทำกันไปคนละทิศละทาง ขาดความเชื่อมโยงระหว่างกัน ซึ่งหากรัฐมียุทธศาสตร์ระดับประเทศที่ชัดเจน ภาคเอกชนก็พร้อมที่จะขานรับและร่วมมือกันเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้

คุณธีรพงศ์ จันศิริ

“ผมอยากให้มีส่วนกลางที่เข้ามาดูภาพรวมในเรื่องอุตสาหกรรมของประเทศว่าจะเดินหน้าไปพร้อมๆ กันได้อย่างไร ตอนนี้ทุกอุตสาหกรรมทำงานแบบตัวใครตัวมันอยู่”

คุณอิสระ ว่องกุศลกิจ

“ผมเชื่อว่าถ้ารัฐบาลโดยเฉพาะคนระดับ big player หรือ main player รับฟังและมีเวลาให้โครงการต่างๆ มันก็จะเดินหน้าต่อไปได้ เรื่องแบบนี้มันต้องร่วมกันทำ”

คุณศุภชัย เจียรนวนนท์

“ผมอยากเห็นเรื่องของโครงสร้างพื้นฐานของประเทศที่เดินหน้าทัดเทียมกับประเทศอื่นๆ อยากให้ดูตัวอย่างที่ดีของประเทศเหล่านั้นว่าทำอย่างไร แล้วเรียนรู้ปัจจัยแห่งความสำเร็จ แล้วก็นำมาพัฒนาประเทศต่อไป”

คุณบุญยสิทธิ์ โชควัฒนา

“ผมว่านโยบายหลายอย่างที่รัฐบาลทำอยู่ ผมไม่ขัดข้อง แต่ถ้าโครงการไหนทำไปแล้วมีเสียงสะท้อนกลับมาว่าไม่ดี ก็ควรจะต้องรีบแก้ไข เพราะถ้าแก้ไขช้าจะเกิดปัญหาใหญ่ อยากฝากรัฐบาลในเรื่องนี้ด้วย”

BOX : เราต้องมีแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาที่มีความชัดเจน

ที่ผ่านมา เราอาจจะหยิบยกแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติมาเพื่ออ้างอิงถึงยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศแบบระยะยาว แต่จากการศึกษาเปรียบเทียบแผนพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย จีน และมาเลเซีย พบว่าถึงแม้ว่าในส่วนของกลยุทธ์ในการพัฒนาอาจจะไม่ได้มีความแตกต่างกันมากนัก แต่หากพิจารณาความชัดเจนและการจัดลำดับความสำคัญนั้น แผนฯ ของมาเลเซียและจีนมีความชัดเจนมาก โดยมีการระบุถึงภาคเศรษฐกิจที่ประเทศให้ความสำคัญ และมีการวางแผนโครงการที่จะมารองรับและนำไปปฏิบัติอย่างเป็นระบบ รวมทั้งกำหนดให้มีเป้าหมายและตัวชี้วัดที่สอดคล้อง ในขณะที่ แผนฯ ของไทยไม่มีการระบุชัดเจนถึงภาคเศรษฐกิจหลักที่จะให้ความสำคัญเป็นพิเศษ ไม่ได้มีการพูดถึงโครงการต่างๆ ที่จะมารองรับแผน ในส่วนของเป้าหมายก็มีการกล่าวถึงตัวชี้วัดหลายตัว แต่ไม่ได้ระบุตัวเลขเป้าหมายแต่อย่างใด

ตัวอย่าง เช่น เรื่องแผนพัฒนาภาคการเกษตร ซึ่งเป็นด้านที่ประเทศไทยควรจะส่งเสริมให้เกิดการยกระดับมูลค่าผลิตภัณฑ์ ซึ่งในแผนฯ ของไทยมีการระบุ 5 เป้าหมาย 8 ตัวชี้วัด และ 7 แนวทางในการพัฒนา แต่เราพบว่าสิ่งที่ยังขาดไปก็คือ

- “เท่าไร” - แผนฯ ระบุเป้าหมาย ระบุตัวชี้วัด แต่ไม่ได้ระบุตัวเลขเป้าหมายที่ต้องการไปถึง
- “อย่างไร” - แผนฯ ให้แนวทางในการพัฒนา ว่าเราควรจะทำอะไร แต่ไม่ได้ระบุว่าจะต้องทำ “อย่างไร”
- “ใคร” - แผนฯ ไม่ได้ระบุว่าใครเป็นเจ้าของภาพ ขาดความชัดเจนในเรื่องสายของควมรับผิดชอบ (Accountability)

แผนพัฒนาฯ ของไทยยังขาดเป้าหมายที่ชัดเจน และการนำแผนไปปฏิบัติได้จริง

 12th 5-year plan (2011-2015)	 Economic Transformation Program	 11th plan (2012-2016)
สาขาที่ได้รับความสำคัญ		
7 อุตสาหกรรมเป้าหมาย <ul style="list-style-type: none"> พลังงานทางเลือก วัสดุชนิดใหม่ พลังงานสะอาด เทคโนโลยีชีวภาพ IT เจเนอเรชั่นใหม่ เทคโนโลยีการผลิตอุปกรณ์ขั้นสูง รถยนต์ที่ใช้พลังงานสะอาด โดยมีเป้าหมายว่า อุตสาหกรรมเหล่านี้ต้องเพิ่มมูลค่าจาก 5% ของ GDP เป็น 8% ในปี 2015 และเป็น 15% ในปี 2020	12 สาขาเศรษฐกิจหลักแห่งชาติ: <ul style="list-style-type: none"> น้ำมันและก๊าซ น้ำมันปาล์ม บริการทางการเงิน การค้าปลีกและค้าส่ง ท่องเที่ยว บริการทางธุรกิจ อิเล็กทรอนิกส์ การศึกษา สาธารณสุข การสื่อสาร เกษตร เขตเศรษฐกิจ KLU/Klang Valley 	ไม่ได้ระบุแน่ชัด แต่สาขาเศรษฐกิจที่มีการกล่าวถึงบ่อยครั้งได้แก่ ท่องเที่ยว เกษตร โลจิสติกส์ และ เศรษฐกิจสร้างสรรค์
โครงการรองรับ		
37 โครงการจากสาขาข้างต้น	131 โครงการขึ้นต้นจากสาขาข้างต้น	ไม่ระบุ
เป้าหมาย		
24 เป้าหมาย ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม คุณภาพชีวิตและการศึกษา สาขาศาสตร์	แต่ละสาขาเศรษฐกิจ และแต่ละโครงการมีตัวชี้วัดชัดเจน ที่นานาชาติสามารถตรวจสอบได้ ตัวชี้วัดหลักคือสัดส่วนต่อรายได้ประชาชาติ	มีการพูดถึงตัวชี้วัดมากมาย แต่ไม่ได้ระบุตัวเลขเป้าหมายที่ชัดเจน

Source: China's 12th 5-year plan, Malaysia's ETP, Thailand 11th National Social and Economic Plan (2012-2016)

จริงอยู่ว่าแนวทางการพัฒนาประเทศจะขึ้นอยู่กับนโยบายของแต่ละรัฐบาลมากกว่าแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ หากแต่นโยบายของรัฐบาลในทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมา มีแต่นโยบายระยะสั้นที่มุ่งเน้นผลทางการเมือง ทำให้ประเทศชาติขาดทิศทางในการพัฒนาประเทศในระยะยาว

SPECIAL ARTICLE:

การรวมตัวอย่างเข้มแข็งของภาคเอกชน จะทำให้ประเทศสามารถก้าวไปข้างหน้าได้อย่างมีพลัง

ศาสตราจารย์ ดร. สมคิด จาตุศรีพิทักษ์

ในห้วงเวลาที่บ้านเมืองตกอยู่ในวังวนของความขัดแย้งจนภาครัฐยากที่จะขับเคลื่อนได้อย่างเต็มพลัง และในยามที่ภาคประชาชนส่วนใหญ่ยังอ่อนแอและยากจน ภาคเอกชนคือความหวังอันสำคัญที่จะช่วยผลักดันให้ประเทศสามารถพัฒนาก้าวไปข้างหน้าได้ เพราะเพียงพร้อมทั้งทรัพยากรและความสามารถ

“ในยามที่ภาคประชาชนส่วนใหญ่ยังอ่อนแอและยากจน ภาคเอกชนคือความหวังสำคัญที่จะช่วยผลักดันให้ประเทศสามารถพัฒนาก้าวไปข้างหน้าได้ เพราะเพียงพร้อมทั้งทรัพยากรและความสามารถ”

ในด้านหนึ่ง ภาคเอกชนสามารถเชื่อมโยงและร่วมมือกับภาครัฐในการกำหนดทิศทางและยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศที่ถูกต้อง ประสานร่วมมือกับภาครัฐในการพัฒนาความสามารถของภาคเอกชนทั้งเล็กและใหญ่ให้พร้อมรับมือกับความเปลี่ยนแปลงที่ประเทศไทยกำลังเผชิญ ไม่ว่าจะในด้านเศรษฐกิจและการเมืองของโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเปลี่ยนแปลงของภูมิรัฐศาสตร์ที่กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบัน ความเข้าใจและความร่วมมือที่ใกล้ชิดจะทำให้ภาครัฐอาศัยพลังที่แข็งแกร่งของภาคเอกชนไทยเข้าจัดการกับปัญหาที่ประเทศกำลังเผชิญ ในขณะเดียวกัน ภาคเอกชนก็สามารถอาศัยภาครัฐในการริเริ่มและให้การสนับสนุนในกิจกรรมที่มีความสำคัญซึ่งภาคเอกชนไม่อาจจะกระทำได้โดยลำพัง

ในอีกด้านหนึ่ง ภาคเอกชนที่แข็งแกร่งก็สามารถก้าวเข้าไปมีบทบาทในการพัฒนาภาคชนบทและภาคประชาชนให้มีความเข้มแข็ง ซึ่งลำพังแล้วภาครัฐไม่สามารถเข้าไปช่วยดูแลได้อย่างทั่วถึง บทบาทเชิงสร้างสรรค์ของภาคเอกชนต่อภาคประชาชนและภาคชนบท ทั้งในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน การปฏิรูปการเกษตร การยกระดับการพัฒนาสังคม ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา สาธารณสุข สิ่งแวดล้อม การดูแลสังคมเยาวชนและผู้ชราในชนบทที่ยากไร้ บทบาทเหล่านี้ภาคเอกชนสามารถทำได้อย่างมีพลังหากร่วมมือกันระหว่างเอกชนด้วยกัน และระหว่างเอกชนกับภาคประชาชนและสถาบันอื่น อาทิ สถาบันการศึกษา ทั้งในเรื่องของการพัฒนายุทธศาสตร์ การสนับสนุนทางการเงิน และความช่วยเหลือในการบริหารจัดการ

**“ไม่มียามใดอีกแล้ว
ที่ประเทศกำลัง
ต้องการบทบาทเชิง
รุกของภาคเอกชน
เพื่อสะสางปัญหาที่
สั่งสมในประเทศ
และร่วมบุกเบิก
โอกาสใน
ต่างประเทศ เพื่อ
สร้างอนาคตแก่
ประเทศไทย”**

ความใกล้ชิดของภาคเอกชนกับภาคประชาชนจะเป็นโอกาสให้สามารถถ่ายทอด
ความรู้ ประสบการณ์ และปลูกฝังแนวคิดที่ดีมีประโยชน์แก่ภาคประชาชน
ไม่ว่าจะเป็นการส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจในประชาธิปไตยอย่างแท้จริง หรือ
ปลูกฝังการต่อต้านคอร์รัปชันแก่สังคมหมู่มาก อาจกล่าวได้ว่า **ไม่มียามใด
อีกแล้วที่ประเทศกำลังต้องการบทบาทเชิงรุกของภาคเอกชนเพื่อสะสาง
ปัญหาที่สั่งสมในประเทศ และร่วมบุกเบิกโอกาสในต่างประเทศเพื่อ
สร้างอนาคตแก่ประเทศไทย**

แต่ภาคเอกชนในปัจจุบันยังขาดการรวมตัวอย่างมีพลังที่แท้จริงในการ
ผลักดันเชิงนโยบาย และการรวมตัวของทรัพยากรเพื่อให้นโยบายเป็น
ผลในเชิงปฏิบัติ ในขณะเดียวกัน ก็ยังขาดการเชื่อมโยงที่ดีและลึกซึ้งพอ
กับภาครัฐ บทบาทการนำของภาคเอกชนในการกำหนดทิศทางของ
ประเทศทั้งในด้านเศรษฐกิจและการเมืองจึงยังขาดพลัง ในขณะที่บทบาทใน
การก้าวเข้าไปช่วยเหลือภาคประชาชนยังมีจำกัดยิ่ง

หากเป็นไปได้

.... อยากจะได้เห็นการรวมตัวที่เข้มแข็งของภาคเอกชนในปัจจุบัน
โดยเฉพาะผู้นำธุรกิจที่มีความพร้อมและมั่นคงน่าจะก้าวออกมาเป็นแกนนำ
เพื่อพัฒนาภาคเอกชนด้วยตนเองและสามารถเชื่อมโยงประสานงานกับ
ภาครัฐอย่างสร้างสรรค์ และก้าวเข้าไปพัฒนาภาคประชาชนได้อย่างมีพลัง

.... อยากจะได้เห็นภาครัฐที่รู้จักใช้ความเป็นผู้นำสร้างความยอมรับและ
ศรัทธา ใช้อำนาจการเมืองอย่างสร้างสรรค์ ชี้นำและโน้มน้าวพลังของ
ภาคเอกชนให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่บ้านเมืองในยามที่สำคัญเช่นนี้

ผู้จัดทำรายงาน

ศิริกัญญา ตันสกุล

Sirikanya@thailandff.org

สุนทรี ปานนิลวงค์

suntharee@thailandff.org

เกี่ยวกับสถาบันอนาคตไทยศึกษา

มูลนิธิสถาบันอนาคตไทยศึกษา
THAILAND FUTURE
FOUNDATION

สถาบันอนาคตไทยศึกษา เป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นภายใต้มูลนิธิที่ไม่แสวงหากำไร ก่อตั้งโดยความตั้งใจของกลุ่มนักธุรกิจ นักวิชาการและผู้นำความคิดจากหลายสาขาที่มีความหวังในอนาคตของประเทศไทย เพื่อดำเนินการศึกษาวิจัยและนำเสนอข้อคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายการพัฒนาประเทศที่มีนัยสำคัญต่อภาคธุรกิจสังคมโดยรวม โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดการหารือและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเชิงสร้างสรรค์จากภาคส่วนต่างๆ ของสังคม บนพื้นฐานของข้อมูลและการวิเคราะห์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นๆ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลง รวมทั้งเกื้อหนุนการเจริญเติบโตของประเทศที่มีมั่นคงและยั่งยืน ตลอดจนเพื่อสร้างเครือข่ายนักคิดทั้งในระดับบุคคล องค์กร และสาธารณชน ซึ่งจะเป็นการถ่ายทอดองค์ความรู้ไปสู่แนวปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม

ทีมงาน

1. ดร. เศรษฐพุฒิ สุทธิวาทนฤพุฒิ	ประธานกรรมการบริหาร
2. สุนทรี ปานนิลวงค์	ผู้อำนวยการ
3. ศิริกัญญา ตันสกุล	Sr. Analyst
4. ชุติมา เหมาะงาม	Sr. Analyst /
Information Development
5. ฐานิดา จรัสกมลกิจ	เครือข่ายสัมพันธ์
6. พันธุ์ดี พรหมบุตร	สนับสนุนงานทั่วไป

สถาบันอนาคตไทยศึกษา

มูลนิธิสถาบันอนาคตไทยศึกษา
**THAILAND FUTURE
 FOUNDATION**

Tel: 02 264 5481-3

Fax: 02 264 5480

Email: network@thailandff.org

www.thailandfuturefoundation.org

ENGAGE * ANALYZE * INFORM

ข้อมูลที่ปรากฏอยู่ในรายงานฉบับนี้เป็นการเก็บรวบรวมจากแหล่งข้อมูลข่าวสารที่เชื่อได้น่าเชื่อถือ อย่างไรก็ตาม สถาบันอนาคตไทยศึกษา (“สถาบัน”) ไม่ว่าจะป็นองค์กร ผู้บริหาร หรือพนักงานไม่รับรองและรับประกันความถูกต้องของข้อมูลหรือข้อความใดๆ ในรายงานฉบับนี้ รวมทั้งลำดับ เวลา ความเป็นปัจจุบัน ความสมบูรณ์ ความเหมาะสมเพื่อวัตถุประสงค์ของรายงานฉบับนี้ ไม่ว่าจะป็นข้อมูลจากบุคคลที่สามหรือข้อมูลอื่นใด หากเกิดความสูญเสียหรือเสียหายแก่ผู้ใช้บริการหรือบุคคลอื่น ไม่ว่าจะจากการประมาทเลินเล่อหรือการละเว้นทั้งหมดหรือบางส่วนในการจัดหารวบรวม ตัดต่อ หรือเขียนรายงานนี้ ไม่ว่าจะในลักษณะใดๆ ก็ตาม สถาบันฯ จะไม่รับผิดชอบแต่อย่างใดทั้งสิ้น

ความเห็นใดๆ ที่ปรากฏในรายงานฉบับนี้ถือว่าเป็นความคิดเห็น/มุมมองส่วนบุคคล โดยการตัดสินใจจะอยู่ภายใต้สมมติฐานซึ่งอาจจะเปลี่ยนแปลงได้ ทั้งนี้ สถาบันฯ ขอสงวนสิทธิ์ที่จะเปลี่ยนแปลงข้อมูลที่อยู่ในรายงานฉบับนี้ได้โดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า

อนึ่ง การใช้หรือเผยแพร่เนื้อหา และ/หรือข้อมูลใดๆ ในรายงานฉบับนี้ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนโดยไม่ได้รับอนุญาตจากสถาบันถือเป็นการต้องห้ามโดยเด็ดขาด